

Helle Helle :
Diler og dyr, 2000.

Tirsdag nat

Jeg vågner lidt før fire, fordi John sidder op i sengen og slår hænderne ned i dynen igen og igen.

- Så kan du godt tie stille, siger han.
- Hvad? siger jeg.

Jeg sætter mig også op. Det gør ondt i hoften. Jeg må have ligget på min dårlige side. Jeg trækker dynen ind under den ene balle og strækker lidt ud.

- Hvad vækker du mig for? siger jeg.

Der er meget varmt i soveværelset. Man burde sove med åbent vindue, men ingen af os kan tåle træk, slet ikke i øjeblikket. Jeg skal passe på min lænd, og John har hostet i næsten to uger.

Han sidder op ad væggen. Han slår stadig hænderne i dynen, langsomt og alvorligt.

- Er du dårlig? siger jeg.
- Du skal bare tie helt stille, siger han.
- Jamen, hvad er der galt?

Han standser sin bevægelse, vender håndfladerne opad og fører dem over mod mit ansigt. Jeg kigger ned på håndfladerne i mørket. Så slår han hænderne sammen, hårdt og uventet, lige ved siden af min kind. Det giver et gib i mig.

- Hvad er nu det for noget? siger jeg.

Han trækker hænderne til sig og ser på dem.

– Jeg går ud og laver en kop te, siger jeg. – Vil du også have?

Han sidder bare og betragter sine hænder.

– Jeg skal i hvert fald have en kop te, siger jeg.

Jeg går ud i køkkenet og hælder vand på elkedlen. Den larmer, da jeg tænder den. Den skal snart afkalkes. Da vandet koger, laver jeg te direkte i to krus og går tilbage i soveværelset.

Der lugter indelukket. Jeg åbner vinduet en anelse.

– Vi kan lige lufte lidt ud, mens vi drikker te, siger jeg.

– Te, siger John vrængende. Men han tager da imod kruset, da jeg rækker ham det.

Så sidder vi begge to i sengen, op ad væggen, og drikker.

– Talte jeg i søvne igen? siger jeg.

Jeg slubrer og synker.

– Var det noget om Thomas?

Han svarer ikke.

– Eller var det om Peter? Eller om dig? Var det noget ondt?

Han stiller kruset fra sig på natbordet, svarer stadig ikke.

– Du må undskylde, hvis jeg har sagt noget, du ikke bryder dig om. Men det er faktisk ikke noget, jeg kan gøre for, siger jeg. Det er ubevidst.

– Jeg ved ikke, hvad jeg laver med dig i denne her seng, siger John langsomt.

– Nej, siger jeg.

Jeg begynder at græde. Jeg gør det så lydløst som muligt. Jeg ønsker virkelig ikke, at han skal opdage det. Jeg sætter tekruset fra mig. Jeg snøfter først efter lang tid, da snottet allerede er løbet ned ad mit ansigt og begynder at svide.

– Ja, jeg græder, siger jeg. Det kan du nok høre.

– Jeg ville ønske, du ikke var her, siger John. – Jeg står op nu.

Så tager fanden ved mig.

– Står du op nu? Du kan da ikke stå op nu. Klokkeren er kun fire, og du skal være frisk i morgen. Og det skal jeg også, selv om det kan du være ligeglad med. Jeg bliver nødt til at sove noget mere. Du skal ikke gå rundt og larme nu.

Han rækker ud efter sit tøj på stolen. Jeg springer op og tager fat i et bukseben, trækker bukserne fra ham.

– Du skal ikke tage bukser på, råber jeg. – Du skal ikke stå op.

Han går helt tæt på mig, tager fat i bukserne og hiver til.

– Aldrig får du de bukser, råber jeg.

Vi trækker i hver sit ben. Det lyder, som om syningen brister. Han råber en høj lyd og trækker til. Jeg må slippe bukserne. Jeg falder baglæns ind mod klædeskabet med hovedet først. Nu hulker jeg. Han tager bukserne på og bander imens, går hurtigt og larmende gennem huset, ind i stuen, tænder for fjernsynet, skruer højt op for lyden, smækker døren op og i nogle gange, smider noget hårdt hen ad gulvet.

Jeg puster lidt og samler mig. Jeg vikler et tæppe rundt om kroppen og går lige så stille ind i stuen. Jeg sætter mig i sofaen ved siden af John. Vi sidder og kigger på fjernsynet med den alt for høje lyd. Der går nogle mennesker rundt i et stormagasin; de er filmet med skjult kamera. En falsk manequindukke bevæger sig pludseligt og med et hyl. Folk farer sammen, vilde i ansigterne, indtil de forstår vittigheden og begynder at le. Vi kommer også til at grine lidt. Da vi har grinet, lægger jeg min hånd på hans lår.

- Jeg er virkelig ked af, at jeg snakker sådan i søvne, siger jeg.

Han ser ned på min hånd.

- Jeg har altid haft et voldsomt indre liv, siger jeg. - Jeg kan ikke gøre for det. Det styrer mig fuldstændigt, når jeg sover.

Han læner sig frem efter fjernbetjeningen og slukker.

- Det var godt, siger jeg.

Han vender sig mod mig.

- Det, der gør mig så rasende, Bente, siger han. - Det er, at du ikke sover.

- Hvad mener du?

- Du kan ikke sove, fordi du har ondt i ryggen. Så ligger du og snakker. Det er ikke ubevidst. Det er for at vække mig, og for at gøre dig interessant.

Jeg ved simpelt hen ikke, hvad jeg skal sige.

- Du opfinder forskellige mænd og ligger og snakker til dem. Jeg kan ikke se, hvad det skal gøre godt for. Jeg bliver ikke jaloux over det.

Jeg koncentrerer mig om mit ansigtsudtryk.

- Du er galt på den, siger jeg så.

-Er jeg?

Jeg nikker.

- Fuldstændig.

- Okay. Så er jeg galt på den.

Han lyder meget opgivende.

- Jeg ligger og sover, siger jeg. - Og jeg har faktisk brug for den søvn. Den lindrer min smerte. Så bliver jeg vækket ved, at du sidder helt sygeligt og slår hænderne ned i dynen, op og ned, og hen foran mit ansigt og forskrækker mig i den

grad. Jeg lå og sov. Muligvis talte jeg i søvne, og det beklager jeg så.

- Gør du?

- Det gør jeg vel.

Jeg sidder stadig med hånden på hans lår. Jeg lader den ligge for at udvise et vist overskud. Vi ser begge to på hånden og på låret.

- Men jeg kan høre på din vejrtrækning, at du ikke sover, siger han så. - Du trækker vejret alt for tungt. Så tungt trækker du slet ikke vejret, når du virkelig sover.

- Fortæl mig ikke noget om min vejrtrækning.

- Og hvis jeg tænder lyset, kan jeg se på dine øjenlåg, at du er vågen. De sitrer.

- Det er, fordi jeg drømmer.

- Det er, fordi du ikke sover.

- Nej, nu kan det være nok.

Jeg rejser mig og peger på ham, truende. Jeg går hen til vinduet og flår i gardinet, til det går i stykker og ryger på gulvet, jeg sparker til det, samler det op og kaster det hen mod ham i sofaen. Det har ikke den store effekt; stoffet falder blødt ned over ham.

- Se nu, hvad du har gjort, råber jeg.

- Jeg går op og sover, siger han. - Og jeg vil gerne have ro.

- Du kan tro, det bliver løgn. Nu har du fået mig helt vågen, og det må du tage ansvaret for.

- Stakkels menneske, siger han.

Jeg snubler efter ham hen ad gangen. Jeg halter med en hånd på hoften.

- Jeg skal faktisk også på arbejde i morgen, råber jeg. - Og det kan godt være, at mit arbejde ikke er lige så vigtigt som

dit, og at folk ikke besvimer, hver gang jeg kommer ind ad døren, men op skal jeg, og nu har du fået mig vågen, og så må du tage ansvaret. Du kan tro, du ikke skal sove.

Han lægger sig i sengen. Jeg lukker vinduet. Jeg går frem og tilbage i soveværelset og taler og synger, højt og skingert. Han trækker dynen op over ørerne; jeg kaster mig over ham og flår dynen væk.

– Nej, nu skal der snakkes, råber jeg.

Lynhurtigt får han fat i min arm. Jeg bliver faktisk forskrækket. Han slynger mig ned i sengen, tager min pude og holder den hårdt over min mund. Jeg kan sagtens trække vejret gennem næsen, men lidt ubehageligt er det. Først spræller jeg og sparker ud efter ham, men efterhånden begynder jeg at slappe af. Jeg bliver træt. Jeg kan mærke, at han bruger mange kræfter på at holde puden. Jeg ser ham ind i øjnene imens.

Så falder jeg endelig i søvn, og denne gang sover jeg virkelig. Det gør John også. Det er en meget velgørende søvn. Vi vågner tæt sammenslyngede med begge hoveder på samme pude. Uret har ringet for længst. Vi farer op og går i bad på skift, hører radioavis, drikker et par hurtige kopper kaffe.

Han sætter mig af ved skolen. Vi vinker til hinanden. Jeg er ikke helt udhvilet, men det er bedre, end det har været længe. Jeg lægger planer. Efter arbejde vil jeg købe nyt tøj og skønlitteratur, imponerende tykke bøger. Jeg vil læse på mange tider af døgnet, henført, umulig at trænge igennem til.